

a svítící muž se rozhlíží po hospodě, pak vstane, zaplatí a odejde.

„Znáte ho někdo?“ zeptá se jeden štamgast. „Vypadal jako maják.“ Ale nikdo toho muže, pražský maják, nezná.

„Třeba se nám to jenom zdálo,“ řekne další štamgast.

A jeho žena dodá: „Ty se po pěti pivech taky rozsvítíš. A po dvou rumech.“

„Možná jo, ale ne jako tenhle maják.“

„Ba jo, přesně takhle.“

„Ale to přece není normální...“

„Ba jo, takový věci se v Praze stávají, říkala

to už moje babička. A dneska jsou navíc Vánoce.“

A pak se připíjí na Vánoce a na kapry ve vaně a na děti a na vnoučata a na zdraví a na Spartu a na Slavii a na Bohemku taky a na lásku a na štěstí a na to, aby se všichni za rok zase sešli u stejného stolu v téhle hospodě, a ne na hřbitově, a když už by se měli sejít na hřbitově, tak aspoň na takovém, kde točí dobré pivo, jako tady.

I já vstanu a chci odejít, jenomže hostinský řekne:

„Jenom jedno pivo nemá cenu. Z toho je člověku akorát smutno.“

„Musím ještě dál.“

„Aha, zoologický kolečko! K Černému volvi, ke Kocourovi, k Hrochovi a potom přes Vltavu ke Dvěma kočkám, ke Zlatému tygrovi, k Medvídkům, a abych nezapomněl, k Jelínkům. Když má hospoda na Starém Městě v názvu zvíře, je to dobrá hospoda. Samozřejmě se dá ještě pokračovat, třeba i na Štědrej den.

Dělávám to často, je to hezká tradice. Rád se dívám, jak se mý hosti měněj ve zvířata. Jsou to všechno docela milý zvířátka. Opilej vůl se nikdy nepere, opilej vůl prostě spí. Znáš přece Kafku, toho spisovatele?“

„Znám.“

„Proměna... Řehoř Samsa se probudí a vidí, že se proměnil v brouka. Já bych řek, že večer zkrátka vypil moc piva. U Tygra nebo U Jelínků nebo tady u mě. Samsa si zkrátka večer dal zoologický kolečko, jako si dáš dneska ty. Ale co naděláš. Tradice je tradice. Vždycky to tak bylo.“

„Tradice je prostě tradice.“

„Přesně! Mezi náma, takovej maják jako před chvílí jsem ještě neviděl, a to jsem tady vlastně viděl všechno. Jednou se mi chtěl jeden student oběsit na záchodě, zrovna před Vánocema, kvůli ženský. Povídám mu, chlapče, život je krásnej, na každýho čeká někde venku láska. Vypij si v klidu pivo, dej si utopence, já dělám nejlepší utopence v Praze,

a všechno bude dobrý. Stal se z něj nakonec ministr, představ si to.“

Hostinský si lokne ze sklenice a dodá: „Nejradši si dávám jen pěnu... A ty sem chodíš často, vid’?“

„Jo. Poprvý jsem tady byl už v září 1989.“

„Byl si tady se slečnou, vid’?“

„Přesně tak.“

„Vidíš? Vůl vidí všechno.“

„Veselé Vánoce.“

„Veselé Vánoce.“

*
**

Pivnice
u
Černého vajíčka

Smráká se. Rozsvěcují se pouliční lampy a Praha pomalu zavírá oči. Sněží. Tady nahore, na kopci, je vždycky mnohem větší zima než dole ve městě.

Jdu po Hradčanech a dívám se na katedrálu, kde jsem kdysi potkal Polku, která měla dojem, že mezi věřícími vidí svatého Vojtěcha, a zavolala na něj policii. Jenomže on to vůbec nebyl svatý Vojtěch, jehož zavraždili Germáni kdesi na území dnešního východního Polska, nýbrž nějaký chlap ze Slovenska. Žena tomu odmítala uvěřit a žádala, aby policie svatého Vojtěcha zatkla. Světci prý nesmějí lhát. A svatý Vojtěch už vůbec ne.

Později jsem toho chudáka potkal v hostinci U Kocoura. Byl úplně vyřízený a vyčerpaný a řekl mi, že do Prahy už nikdy nepřijede.

„Ale ty se Vojtěchovi opravdu trochu podobáš,“ řekl jsem mu. Načež se ten muž zvedl a odešel.

Jdu dál a nechávám se dolů unášet Nerudovou ulicí na Malou Stranu, kočičí hlavy, mokré dlažební kostky, se lesknou. Uvažuji, že si dám pivo U Kocoura, protože U Kocoura mají vždycky moc dobré pivo. Jenomže U Hrocha bohužel taky. Kráčím kolem paláce Smiřických a pak se zastavím a pokouším se znovu dovolat kamarádům. Kamarádům, které jsem už dlouho neviděl a kteří mě pozvali do Prahy, abychom společně oslavili Vánoce.

Je zima a já nasednu do tramvaje, která mě veze k Národnímu divadlu. Odtamtud dál na Karlovo náměstí až na Výtoň. Mám chuť jít do sauny. Nejkrásnější sauna v celém městě je tady, na lodi, přímo u starého železničního mostu. Jenomže sauna, kde se můžete zchladit ve Vltavě, je dnes zavřená.

Jdu přes železniční most. V mlze vidím Pražský hrad. Tak daleko a přitom tak blízko. Dívám se na černou hladinu řeky. Pomalu se stmívá.

Potom se ale z mlhy vynoří světlo. Je to maják. Ten muž z hospody. Muž se svítící hlavou.

Poznávám ho a on poznává mě. A tak tam spolu stojíme v soumraku, maják a já. Pod námi tiše plyne Vltava.

„Je mi hrozné horko. Nevím, proč je mi takové teplo,“ říká maják.

„Horko? Docela tady fučí. Mně je zima.“

„Je mi hrozné horko.“

A pak mlčíme a díváme se na Vltavu a na město a po mostě projíždí vlak a všechno se ztrácí v rámusu. Jenom město, město zůstává. A řeka. A světlo.

„Tohle se mi stává vždycky jenom na Štědrý den.“

„Co?“

„Že svítím. Že je mi takové horko. Nevím proč.“

Kolem nás projíždí vlak. „Na tomhle mostě vždycky slyším všechno. Všechno, co Praha vypráví. Slyším to, i když zrovna jede vlak,“ říká.

A v opačném směru jede druhý vlak.

„Jmenuju se Kavka. Ale všichni mi říkají Kafka. To jméno je moje prokletí.“

„Moje teta v Liberci se jmenovala Kafková.“

„Vážně?“

„Ano, Kafková s F. Píšeš taky knížky?“

„Ne. Ani nápad. S takovým jménem člověk nemůže psát, to snad chápeš. Dělán na poště. Třídím dopisy.“

Kolem nás rachotí další vlak.

„Ale kdo dneska ještě píše dopisy. Dřív to bylo jiné, Praha bývala nejen městem piva, ale i městem dopisů. Jeden starý kolega mi říkal, že se nikde nepsalo tolik milostných dopisů jako v Praze.“

„Copak on ty dopisy četl?“

„Nemusel. Milostný dopis poznáš přece podle obálky a písma. A podle známky.“

„Kafka taky napsal spoustu milostných dopisů.“

„Já vím. Já taky.“

Kolem nás proletí pár racků.